

Milé sestry, milí bratři,

dnešní děkovná mše nás vybízí k rozjímání nad tématem **kněžství**, bývalo kdysi zvykem (ještě třeba dvaceti lety), že byly na sklonku června vysvěceny na Moravě desítky novokněží. Letos jsme byli dva. Nebudu se pouštět do analýzy příčin, proč tomu tak je, to snad někdy jindy. Ale zkusme si spíše položit otázku, kdo je to **kněz**? K čemu je vlastně dobrý? Na tuto otázku se lze dívat z mnoha hledisek. Z hlediska čistě **funkčního** - kněz je ten, který nám "udělá" tu mši svatou; nebo z hlediska **pastoračního** - kněz je ten, který jako vůdce - pastýř vede své svěšené věřící k Bohu. Z hlediska **ontologického**, tedy z hlediska jeho existence, jeho bytí, lze prostě říci, že je člověkem.

Ano, jistě, člověkem, ale člověkem, do jehož duše byla při svěcení vtisknuta **nesmazatelná pečeť**. Tedy i kdyby kněz opustil své povolání a nevykonával kněžské funkce, stále zůstává knězem. A co má tedy takový kněz především dělat? V jedné eucharistické modlitbě se říká: „vzdáváme díky za to, že smíme **stát před tebou** a můžem ti **sloužit**“, to jsou dva základní úkoly, kterých by si měl být kněz vědom, ty totiž určují podstatu jeho kněžské služby. Stát před Pánem znamená **být s Bohem**, dívat se na něho, stát zároveň znamená nejen stát sám za sebe, ale zastávat se všech lidí u Pána. Druhý úkol kněze je **sloužit Bohu**, to co konáme právě teď, je především boho-služba, služba Bohu.

Není to v první řadě shromáždění lidí, kteří si chtějí popovídat, nebo splnit nějakou povinnost, ale skutečná boho-služba. A kněz i mimo tuto oficiální bohoslužbu je ten, který **slouží Bohu svými modlitbami** a vůbec celou svojí osobou, neboť on je ten, který následuje svého Mistra a Pána v úplném sebedarování.

Na druhou stranu, je třeba si uvědomovat jednu důležitou věc, vlastně takový **paradox kněžské existence**, ten spočívá v tom, že jako kněží jsme příslibem, který nemůžeme nikdy naplnit. Zůstáváme stále lidmi slabými, křehkými a hříšnými. Jak říká jedno buddhistické přísloví, že jsme **prstem ukazujícím na Měsíc**, zatímco někteří lidé od nás očekávají, že už budeme tím Měsícem. Kněz žije jako znamení, a to není vůbec lehké. Ta **obtížnost** nespočívá hlavně v tom, že je to morálně náročné, že bychom měli žít **jako svatí** a příkladní lidé (což je taky důležité), ale ta obtížnost je v tom, že jakýkoli stupeň našich kvalit je jen odleskem a poukazem, že musíme stále demytizovat sami sebe, **polidšťovat se**, abychom nepřestali být poukazem, tím prstem, který **ukazuje na Měsíc**, a nestali se idoly (tedy někým, kým nejsme).

V dnešním evangeliu Pán Ježíš říká několik radikálních vět, jedna z nich je: „kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho“. Kněží, řeholníci, zasvěcené osoby jsou do jisté míry ti, kteří se **vzdali svého života** pro vyšší cíl, kterým je samotný Kristus. Není to ale tak, že by to byla z jejich strany jen útrpná oběť, to by se nedalo dlouho vydržet a zůstat normální. Za rozhodnutím následovat Pána je **radost a vidina toho**, že to má **hluboký** smysl.

Ježíš dnes říká v evangeliu na adresu věřících: „Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok.“ (Mt 10, 41) To je **důležitý úkol pro** všechny lidi, přijmout služebníky Boží s opravdovou otevřeností.

Myslím, že tady v Odrách zažíváme (s o. Petrem) i více než to, že nám někdo podá číši studené vody. Děkuji za to. Také já se vynasnažím plnit věrně to **poslání**, ke kterému je kněz určen – stát

před Pánem a sloužit mu a zároveň být vám k dispozici. Jen, prosím, mějte shovívavost ke služebníkům církve, **nejsou dokonalí** a často se jim něco nepodaří, jak to vidíme např. na proroku Elizeovi. Žena ho nazývá „svatým mužem Božím“, přestože se mu pár věcí v životě nepovedlo, např. když se mu děti posmívaly, že je plešatý, zlořečil jim a poslal na ně dvě medvědice, které je roztrhaly. To asi není ideální řešení situace, přesto je nazýván mužem Božím, který vykonal spoustu dobrého, např. **vyprosil ženě** z dnešního čtení syna.

Je to opravdu paradox kněžské existence, ve své nedokonalosti nikdy nemůžeme naplnit příslib, ale můžeme a **musíme ukazovat na Krista**. Kéž jsou nám dnes inspirací slova prvního čtení o proroku Elizeovi: šunemanská žena vždy pozvala Božího muže k jídlu a on se naopak ptal: Co by se dalo pro ni udělat? Kéž dokážeme mít otevřené srdce pro přijetí bližního.